

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/119/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4311213710
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4311213710.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ advokát Mgr. Tomáš Kušník, proti odporcovi: F. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. 1, P., adresa na doručovanie: Z. XXX, L., o zaplatenie sumy X.XXX,XX eura s príslušenstvom, o odvolaní Spotrebiteľského združenia OSA, Bratislava proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 15. januára 2013 č.k. 11RO/397/2011-91, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu z r u š u j e .

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zrušil platobný rozkaz č.k. 11RO/397/2011-21 vydaný Okresným súdom Levice dňa 07.10.2011, konanie zastavil, odporcovi náhradu trov konania nepriznal, vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. Posledným výrokom vrátil navrhovateľovi súdny poplatok krátený o 6,63 eura, v sume 82,37 eura prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, do ôsmich dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 96 ods. 1, § 142 ods. 2 veta prvá, § 146 ods. 2, § 150 ods. 1, § 172 ods. 1, § 174 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OSP“), § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom zo dňa 08. 09. 2011 domáhal, aby súd odporcovi stanovil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.489,01 eura s príslušenstvom. Súd vydal v predmetnej veci dňa 07. 10. 2011 platobný rozkaz č.k. 11RO/397/2011-21 na zaplatenie predmetnej sumy. Odpor proti platobnému rozkazu, podaný odporcom, uznesením zo dňa 18. 06. 2012 č.k. 11RO/397/2011-64 ako oneskorene podaný odmietol. Dňa 03. 05. 2012 v zmysle § 93 ods. 2, 3, 4 OSP vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu zastúpený advokátskou kanceláriou. Dňa 17. 08. 2012 doručil navrhovateľ späťvzatie návrhu na začatie konania a navrhol, aby súd konanie zastavil, vrátil navrhovateľovi súdny poplatok a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal náhradu trov konania. Na základe uvedených skutočností, vydaný platobný rozkaz zrušil a konanie zastavil (§ 96 ods. 1 OSP). O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov nepriznal, pretože mu žiadne v konaní nevznikli a ani si žiadne neuplatnil. Náhradu trov konania nepriznal ani vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, pretože postupoval podľa § 150 ods. 1 OSP a vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, najmä skutočnosť, že vedľajším účastníkom je spotrebiteľské združenie, ktorého hlavným cieľom je ochraňovanie záujmov spotrebiteľa, preto náhradu trov konania - trov právneho zastúpenia advokátskou kanceláriou, nepovažoval za účelne vynaložené. Mal za to, že sám vedľajší účastník by mal disponovať potrebnými vedomosťami a znalosťami v danej problematike, ktorá je jeho hlavnou agendou. Predmetné spotrebiteľské združenie vstúpilo do viacerých prebiehajúcich konaní bez ohľadu na ich stav, vôľu spotrebiteľov či účelnosť tohto vstupu a bez znalosti skutkového stavu veci. Ak vedľajší účastník na strane odporcu rozposiela hromadne na súdy oznámenia v vstupe do príslušných konaní a

vyjadrenia, obsahom ktorých je vznesenie námietky premlčania, pričom ide o identické typizované úkony podľa vzoru, nemožno hovoriť o tom, že by boli tieto trovy právneho zastúpenia účelne vynaložené. Právny zástupca nevykonával nevyhnutné úkony pre úspech vo veci, neposkytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Mal za potrebné uviesť, že právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcu žiadal súd o zaslanie návrhu, listinných dôkazov ako aj vydaného platobného rozkazu, čo vzbudzuje pochybnosti, či vôbec združenie malo vedomosť o vstupe do takýchto konaní v zastúpení advokátskou kanceláriou a nejde tak iba o konanie účelové s cieľom dosiahnutia odmeny za právne zastupovanie. Posledným výrokom rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi, kráteného o 6,63 eura.

Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086, zastúpené HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, IČO: 36 727 334, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ advokát Mgr. Peter Kubovič (ďalej len „združenie“), podalo v zákonnej lehote odvolanie proti výroku týkajúceho sa nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 150 ods. 1 OSP, pretože aplikácia predmetného ustanovenia vyžaduje, aby sa jednalo o celkom výnimočný prípad a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 MCdo 17/2009 a 3 MCdo 5/2006. V napadnutom rozhodnutí sa jedná o svojvôľu súdu, ktorá je neprípustná. O procesnej disciplinovanosti vedľajšieho účastníka v tomto prípade nemôže byť sporu, a to z dôvodu, že si uplatnil iba dva úkony právnej služby. V predmetnom konaní neexistuje dôvod na aplikáciu ustanovenia § 150 OSP. Aplikácia tohto ustanovenia by bola možná skôr naopak, teda v prípade, ak by bol v konaní úspešný navrhovateľ. Podľa jeho názoru je nepochybné, že dôvodom späťvzatia návrhu bolo uplatnenie námietky premlčania vedľajším účastníkom. Námietka premlčania nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu, pretože je právnou námietkou vyplývajúcou z hmotnoprávnych predpisov. Navrhovateľ sa od počiatku spoliehal na právnú negramotnosť spotrebiteľa a po pristúpení vedľajšieho účastníka do konania a vznesení námietky premlčania, bol nútený bez ďalšieho vziať svoj návrh späť. Je možné a pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný, obdobne ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých navrhovateľ vymáhal premlčané nároky. V ďalšej časti odvolania uviedol že stanovisko popierajúce význam právneho zastúpenia považuje za účelové a zjavne nesprávne, odporujúce zákonom SR a tiež predpisom EÚ. Spochybnením opodstatnenosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces zahŕňajúci okrem iného aj princíp rovnosti zbraní. Svoje tvrdenie o nemožnosti odoprieť vedľajším účastníkom právo dať sa zastúpiť advokátom oprel o viaceré rozhodnutia krajských súdov, vrátane rozsudku Súdneho dvora EÚ (druhá komora) zo dňa 22. 12. 2010 sp. zn. C-279/09. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 261,31 eura, alebo uznesenie v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania vo výške 70,13 eura. V závere uviedol, že právo spotrebiteľa na združovanie a zákonné úlohy spotrebiteľského združenia, vrátane kvalifikovanej ochrany spotrebiteľa v občianskom súdnom procese, sú základnými právami vyplývajúcimi z článku 169 Zmluvy o Európskej únii, z čl. 38 Charty základných práv EÚ a ďalších európskych právnych noriem. Pre prípad stotožnenia sa s názorom súdu prvého stupňa, požiadal o prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a požiadalie Súdneho dvora Európskych spoločností o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ sa k odvolaniu združenia vyjadril. Uviedol, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť schopné z podstaty svojej existencie poskytnúť právnú pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. V zmysle § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú združenia na ochranu spotrebiteľa možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery boli ustálené aj v rozhodnutiach krajských súdov sp. zn. 5Co/26/2012, sp. zn. 3Cob/259/2011, sp. zn. 17Co/164/2012. Združenie nemalo pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Ďalej poukázal, že združenie by malo byť samo schopné uvedenú činnosť účelne zabezpečiť. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom

v konaní do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu bolo získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia (obdobne rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/91/2012). Zároveň poukázal na to, že nepriznaním náhrady trov konania súd neporušil základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, najmä keď trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Následne upriamil pozornosť na cieľ združenia a zastal názor, že úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania, bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. V zmysle uvedeného nevidel význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka a zastal názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a v zmysle § 219 OSP ho potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania vo výške 42,82 eura. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky poukázal na to, že z urputnej snahy združenia o predloženie prejudiciálnych otázok ohľadom nároku združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, možno skôr nadobudnúť skôr dojem ochrany najmä svojich záujmov, preto je tento návrh nedôvodný, účelový. Posúdenie priznania náhrady trov konania patrí do právomoci vnútroštátneho súdu, pretože Súdny dvor EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom EÚ, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho by prekročil svoje právomoci (obdobne rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/70/2012).

Vo veci rozhodla vyššia súdna úradníčka Okresného súdu Komárno. Sudkyňa súdu prvého stupňa predložila vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu, pretože odvolaniu nemienila vyhovieť.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP), a že spíňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie združenia bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti je potrebné zrušiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa podaným návrhom proti odporcovi domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by mu súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.489,01 eura s príslušenstvom. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 07. 10. 2011 č.k. 11RO/397/2011-21, ktorý odporca prevzal dňa 12. 04. 2012. Lehota na podanie odporu uplynula dňa 27. 04. 2012. Proti tomuto platobnému rozkazu podal odporca dňa 02. 05. 2012 odpor, t.j. po uplynutí lehoty na podanie odporu, o lehote bol odporca v platobnom rozkaze riadne poučený a ktorý odpor súd prvého stupňa uznesením zo dňa 18. 06. 2012 aj správne odmietol. Platobný rozkaz teda nadobudol právoplatnosť dňa 27. 04. 2012. Ak potom dňa 03. 05. 2012 oznámilo Spotrebiteľské združenie OSA Bratislava vstup do konania, ako vedľajší účastník na strane odporcu, súd prvého stupňa nemal na takéto oznámenie vôbec prihliadať a následne nemal vo veci vôbec s týmto účastníkom konať, nakoľko predmetná vec bola právoplatne skončená právoplatnosťou platobného rozkazu dňa 27. 04. 2012. Na tomto konštatovaní nič nemení skutočnosť, že zástupca združenia predmetné oznámenie o vstupe združenia do konania vypracoval a uviedol dátum 24. 02. 2012, avšak toto oznámenie bolo odoslané e-mailom zástupcom združenia dňa 02. 05. 2012 a súdu bolo doručené dňa 03. 05. 2012.

Ak potom následne navrhovateľ písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 17. 08. 2012 zobral návrh späť a vyjadroval sa k vstupu a trovám vedľajšieho účastníka, na tento úkon súd prvého stupňa vôbec nemal prihliadať a už vôbec nemal o ňom rozhodovať. Napriek tomu, že platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť, súd prvého stupňa napadnutým uznesením zrušil platobný rozkaz, konanie zastavil, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania a navrhovateľovi vrátil súdny poplatok. Súd prvého stupňa sa tým dopustil viacerých procesných pochybení. Predovšetkým opomenul, že platobný rozkaz, proti ktorému nebol v lehote na podanie odporu (15 dní od doručenia odporu) podaný odpor, nadobúda právoplatnosť (§ 172 ods. 1, § 174 ods. 1 OSP) uplynutím 15 dňovej lehoty na podanie odporu, v danom prípade dňom 27. 04. 2012. Správne rozhodol o odmietnutí odporu podaného odporcom, ako oneskorene podaného podľa § 174 ods. 3 písm. a/ OSP. Súd prvého

stupňa neuvedomiac si právoplatnosť platobného rozkazu, konal ďalej o vstupe vedľajšieho účastníka do konania a o návrhu navrhovateľa na späťvzatie návrhu a dokonca napadnutým uznesením zrušil právoplatný platobný rozkaz.

V danej veci podalo odvolanie proti napadnutému uzneseniu iba združenie a to iba v časti výroku, ktorým mu súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd, ktorý je viazaný tým, kto podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu nižšieho stupňa, ako aj odvolacími dôvodmi vymedzenými v odvolaní a nie je oprávnený rozhodovať o výrokoch súdu, ktoré nadobudli právoplatnosť, zaoberal sa v tejto prejednávanej veci iba výrokom o náhrade trov vedľajšieho účastníka, ktorý výrok bol odvolaním napadnutý. Zvyšné výroky nadobudli právoplatnosť, keďže žiadny z účastníkov ich odvolaním nenapadol. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, čo znamená, že na iné pochybenie súdu prvého stupňa, ktoré by inak mohlo byť zákonným dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Odvolací súd teda môže pri svojom rozhodnutí prihliadať iba na dôvody odvolania, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote a ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala. Okrem nich má odvolací súd z úradnej povinnosti prihliadať ešte na vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to najmä nesplnením procesných podmienok, avšak iba v prípade, ak odvolanie bolo podané oprávnenou osobou. V danom prípade bolo podané odvolanie iba združením, navrhovateľ ani odporca proti výroku o zastavení konania, resp. zrušení platobného rozkazu odvolanie nepodali, z ktorého dôvodu tieto výroky napadnutého uznesenia nadobudli právoplatnosť a odvolací súd sa nimi, aj keď boli vydané na základe nesprávneho postupu súdu, zaoberať nemohol.

Odvolací súd preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania združeniu (vedľajšiemu účastníkovi) zrušil, nakoľko súd prvého stupňa vôbec nemal o jeho návrhu na náhradu trov konania rozhodovať a už vôbec nemal s ním ďalej, po právoplatnosti platobného rozkazu, konať. Z tohto dôvodu je uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti nesprávne. Okrem toho odvolací súd poznamenáva, že v rozkaznom konaní, ktoré je skráteným konaním, nie je možné, aby združenie, ktoré je právnickou osobou, zriadenou na ochranu spotrebiteľa, vystupovalo popri odporcovi, spotrebiteľovi na ochranu jeho práv a právom chránených záujmov, a to dokonca bez súhlasu samotného odporcu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 357/2012, 7 Cdo 135/2013, 6Cdo 207/2011, 7MCdo 17/2014.

Odvolací súd sa preto ani návrhom združenia na prerušenie konania a požiadanie Súdneho dvora Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie, nezaoberal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.